

«El futur de l'home és incert... Però cal aconseguir encara moltes coses i aquí, el jovent, hi té alguna cosa a dir...»

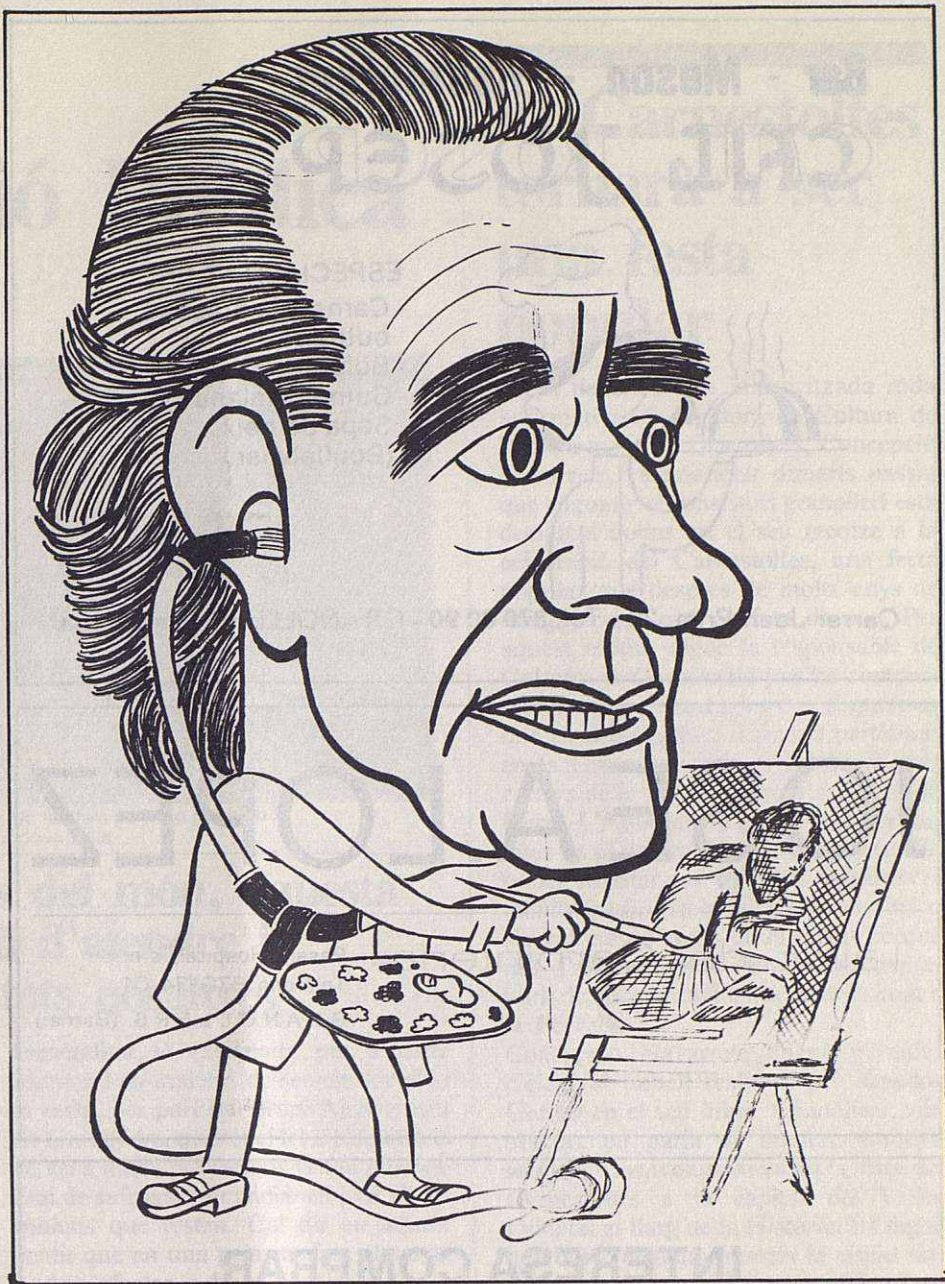
Història han conegut l'existència d'artistes espanyols de primera talla. Donem un cop d'ull als darrers cinc Segles i veiem que és així. Sense anar tant lluny, tenim l'exemple dels artistes contemporanis: Picasso, Miró, Dalí, Cuixart, Tàpies... Es difícil entendre-ho, però és així. Jo diria que el problema del nostre país és que tenim la matèria prima, però manca la promoció. En el camp de l'art, els genis ho tenen millor perquè pintar poden fer-ho perfectament aquí. La cotització, la comercialització de la seva producció, es fa a l'estranger, perquè allà hi ha instal·lada la rampa de llançament.

- Es factible que aquest canvi arribi, tenint en compte l'evolució que ve experimentant l'Estat espanyol d'uns anys ençà?

- Mira, és difícil saber-ho. Aquí hem vist el canvi d'un sistema, d'un règim polític, per un altre. Però no tot s'acaba aquí. Mai voldria tenir al damunt la responsabilitat de governar. Penso que tots els polítics són honestos i que allò que prediquen és allò en el que creuen. Però quan manes, quan governes, és absolutament impossible trobar solucions que facin content a tothom. A mi, el sol fet de pensar que de cent persones en pogués perjudicar dues, una, ja no em deixaria viure. Què vull dir-te amb tot això?. Aconseguir l'harmonia d'una societat és una tasca molt complexa, perquè depen de molts factors i no només del polític. A mi m'agradaria poder dir-te que l'esdevenidor de l'Estat espanyol es presenta optimista, però no puc dir-ho quan la situació internacional és tan tensa, complicada, que per a mantenir la pau russos i americans no han trobat millor solució que instal·lar unax sèrie de coets apuntant-se mútua i constanment per a disuadir a l'altre. Com es pot ser optimista davant d'aquestes perspectives...? El nostre futur va lligat al de tots els països del món. Pel que fa als petits temes que conformen la nostra vida diària, penso que hem de donar un marge de confiança a la gent que governa ara. Sembla que han iniciat el seu treball prenent algunes decisions que han estat fortament criticades, però repeteixo que és molt d'ora com per a començar a jutjar-los. Deixem-los fer, que ja arribarà l'hora de demanar explicacions, tant si ho han fet be com malament.

- La medicina és la seva vida. Una de les lleis del nou govern socialista afecta de manera molt especial a la seva professió...

- Sí, certament la LLei d'incompatibilitats està resultant molt polèmica. Jo crec que l'objectiu d'aquesta llei és bona, perquè el que busca és col·locar als metges

aturats. El que cal qüestionar-se és si aquesta era la millor manera d'afrontar el tema. A mi, per exemple, aquesta llei no m'afecta gens i per tant, veig el tema des del punt de vista del metge que vol obrir-se camí, que vol aconseguir una posició. Per què?: En Josep LLuis, el meu fill gran, està en aquesta situació. I jo, per tant, visc la seva problemàtica. Ell no té plaça a la Seguretat Social i com ell, milers i milers de metges i metgesses, que tenen unes perspectives autènticament difícils. Ara bé, la recerca d'una solució a aquest tema, no crec que s'assoleixi amb fórmules arbitràries.

- Es pot arribar a despersonalitzar la medicina?

- Naturalment, i això seria fatal. La socialització de la medicina és una fita que ja fa molts anys va iniciar-se al nostre país. Jo mateix fa 26 anys que estic a la Seguretat Social. La Seguretat Social ha realitzat un gran paper que tots hem de reconèixer, però ha tingut i penso que té el defecte de voler abarcar massa. D'aquí que sigui tant difícil el seu control. Crec que la S.S. hauria de estar a l'abast de la gent que de debó no té cap mena de possibilitats de recórrer a la medicina privada. LLavors si seria possible donar un servei com cal.

- Hi ha algun país que tingui un sistema sanitari que posaria com exemple...?

- Ara no recordo si és Anglaterra o un

altre país del nord d'Europa, però el sistema que allà s'utilitza em sembla molt correcte. El client tria els seus metges, es visita, abona els honoraris i llavors presenta a l'administració pública la factura, de la qual en cobra un alt tant per cent.

Hem estat parlant una llarga estona. De les paraules, dels seus coneixements, es denota un interès entusiasta per totes aquelles coses relacionades amb l'espècie humana. Per aquesta raó hem semblat interessant acabar aquesta entrevista parlant del què ens espera d'ara endavant.

- Josep LLuis, tot i reconeixent les enormes dificultats que hi han avui dia per aconseguir un equilibri social, un món millor, no queda un petit marge pel optimisme...?

- La tasca que té per endavant la gent jove és inmensa. Estem en un món complicat on hi han coses difícils d'entendre, naturalment. Això no vol dir però que no sigui possible millorar el sistema de relacions humanes, ni el nostre nivell de vida. Seria bonic poder dir que la vida és un camí de roses... Cal tocar de peus a terra. El futur no deixa de ser preocupant i sobretot els joves han de pendre consciència de la situació. Ara, hi han moltes coses que l'home ha d'aconseguir i que s'aconseguiran, sens dubte.